
CEKATEKA

E-bilten Centra za kreativno pisanje

Lipanj 2018. / Broj 1

Ljetna škola

Iskustvo koje mijenja

Davor Mandić:

Novi spisateljski svemiri

12 riječi

za Tomislava Zajeca

Nada Vuković:

Burna priča o ljubavi i spasu

Dobrodošli u prvi broj CeKaTeke!

Nakon jedanaest CeKaPe-ovih godina, četrnaest različitih radionica pisanja, brojnih književnih tribina i programa, promocija knjiga, ljetne škole pisanja u Gorskom kotaru, ponestalo nam je prostora i vremena da ispričamo, prenesmo, podijelimo s vama ono što radimo i ono u čemu uživamo u CeKaPe-u.

CeKaTeKa je naša *teka*, naš dnevnik u koji ćemo upisivati ono što smo napravili, one s kojima smo dijelili ljubav i strast prema književnom tekstu, upisivat ćemo naše razgovore s ljudima od kojih učimo i koji nas inspiriraju, priče, pjesme, književne kritike, sve za što vjerujemo da bi i vas moglo zanimati.

U prvom broju CeKaTeke donosimo priču o CeKaPe-u Rijeka iz ugla polaznica i voditelja, čitamo nagrađene pjesme na natječaju za poeziju i književnu kritiku nastalu na radionici kritike, saznajemo kako Dubravko Mihanović vidi Tomislava Zajeca, predstavljamo ljetnu školu pisanja i novitete u našoj biblioteci... i naravno, još puno toga! Nemojte preskočiti niti jedan list jer čeka vas i nagradna igra! Čitajte našu i vašu CeKaTeku, podijelite s nama vaše komentare, prihvaćamo i prijedloge, naravno. :)

I dođite u CeKaPe, jer s CeKaPe-om se lakše piše. I diše!

CeKaPe Centar za kreativno pisanje

Amruševa 10, Zagreb

www.cekape.com

info@cekape.com

<https://www.facebook.com/cekape/>

https://www.instagram.com/centar_za_kreativno_pisanje/

M 091 5675 140 T 01 2431 071

Radionice Zagreb: **Gajeva 10/II**

Radionice Rijeka: **Blaža Polića 2/3**

12 riječi za Tomislava Zajeca

Odabrao Dubravko Mihanović

Tomislav Zajec (Zagreb, 1972.) dramski je pisac i scenarist, romanopisac i pjesnik, docent na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, gdje predaje dramsko pisanje. Njegove drame (nabrojimo tek neke: "John Smith, princeza od Walesa", "Dorothy Gale", "Astronauti", "Spašeni", "Trebalo bi prošetati psa"...), koje već godinama ispisuje usporedno s prozom (romani "Soba za razbijanje", "Ulaz u Crnu kutiju", "Ljudožderi", "Luna-park") nagrađivane su i izvođene u zemlji i inozemstvu. Riječ je o dramskom opusu koji se ukazuje kao prilično samosvojan u ne samo suvremenoj hrvatskoj književnosti i koji se, promatran od autorovih dramskih početaka naovamo, prema zrelim spisateljskim godinama, sustavno bistri i iščišćava, pri čemu Zajec odaje dojam nekoga tko otpočetak zna kamo ide, odnosno što ga u drami i dramom (kao i pisanjem u cjelini) zanima reći. 12 riječi koje je u njegovim tekstovima moguće prepoznati kao svojevrsne nazivnike i značajke, učestale metafore i simbole, ili jednostavno tematske i stilske "stalnosti", odabrao je **Dubravko Mihanović**.

1. USAMLJENOST

Za mene zaista temeljni pojam. Pretpostavljam da je to razlog zbog kojeg mi je vrlo teško objasniti ga u kontekstu svojih tekstova. Iz njega sve proizlazi kao iz svojevrsnog sveobuhvatnog središta, koje mijenja svoju boju, kvalitetu i intenzitet ovisno o tekstu na kojem radim, ali čak i kad je riječ o smanjenom intenzitetu, uporno je prisutan; vrlo rijetko izostaje. Na neki način predstavlja sam prostor pisanja. Postoji ipak jedna bitna razlika u tretmanu same usamljenosti; drama usamljenost tretira kroz odnos, a roman kroz samoću po sebi. To je za mene na neki način i osnovna razlika između proznog i dramskog pisanja; sve druge razlike zapravo su pitanje klasificiranja, i obitavaju u zgradama proizvoljnosti.

2. SLUČAJ(NOST)

Slučajnost pripada prostoru proze. To je možda i pojam koji označava najveći napor u mojim pokušajima shvaćanja proze kao opisateljice života. Međutim, slučajnost nikada ne podrazumijeva proizvoljnost, ona je uvijek jasno izrađen konstrukt, koji zapravo predstavlja

© Matej Grgić

temeljni mehanizam izgradnje prozne strukture. Ljudi se povezuju kroz trenutke slučajnosti, koji im zapravo predstavljaju točke u kojima je moguće shvatiti, razumjeti ili čak konfrontirati usamljenost. Pritom ne mislim na konkretnu slučajnost povezivanja, ili konkretnu usamljenost lika. Oba su pojma zapravo izrazito opisna. Slučajnost je kontrapunkt usamljenosti.

3. NEIZGOVORENO

Neizgovoreno je pojam koji prije svega vežem za svoje dramske tekstove. Oni su sasvim sigurno, sve više i više mehanizam obrade podteksta. Ono što predstavlja pravi izazov takvog tretmana dramske situacije upravo je napor da ona ne postane gluha u samosvrhovitosti. Pritom, neizgovoreno zapravo nije pokušaj približavanja načinu na koji u ravnini između usamljenosti i slučajnosti nismo u stanju biti koherentni, već više pokušaj prodiranja u prostore poetskog. Neizgovoreno na taj način zapravo postaje svojevrsnom metaforom.

4. (A)POLITIČNOST

Umjetnički tekstovi uvijek i neminovno grabe u društvene fenomene i odgovaraju na društvena pitanja, pa su tako u svom temelju nužno politički. S druge pak strane, mene politika zanima samo u onim segmentima u kojima ju mogu prepoznati kao fenomen na osobnoj razini, na razini lika. Upravo zbog toga ona čisto po nuždi ostaje u drugom planu, jer moji likovi pronalaze neke druge modele pozitivne ili negativne manipulacije, koja rijetko konkretno grabi iz političkog na način na koji definiramo taj pojam. To je i razlog zbog kojeg je ovaj a u zagradi tematiziranog pojma u mojem slučaju izrazito točan.

5. PUT(OVANJE)

Putovanje prije svega označava moj odnos sa strukturom. Od prve do posljednje točke unutar luka koji se ispunjava sadržajem. Vjerojatno je to razlog zbog kojeg je pisanje za mene nevjerojatno uzbudljiv proces. Putovanje pak u domeni sadržaja prije svega pretpostavlja promjenu, tako da zbog toga ovaj pojam lakše mogu pridružiti svojim dramskim tekstovima. U prozi, čak i ukoliko postoji putovanje kao događaj, ono uvijek pretpostavlja stalnost, nepromjenjivost. Mogu se prisjetiti nekoliko putovanja, kao važnih točaka unutar prozne naracije, koja su zapravo uvijek donosila samo potvrdu zatečenog ili izgrađenog stanja, nikad promjenu. U dramskim tekstovima potpuno je drugačije; putovanje dobiva metaforični kaputić i predstavlja element razvoja, rasta, pomirbe.

6. BLISKOST (LJUBAV?)

Postoji li prostor bliskosti u tekstovima koji usamljenost prepoznaju kao svoj temelj, ili je riječ tek o negativnom prostoru? Vjerojatno je upravo u toj dvojbi osnovna definicija većine odnosa koje pokušavam izgraditi unutar svojih tekstova. Slučajnost susreta uvijek pretpostavlja rastanak, te je vrlo rijetko poligon za razvoj bliskosti kao temeljnog preduvjeta razumijevanja. Upravo zbog toga moji se likovi promašuju unutar okvira bliskosti, koji zapravo ne dovodi do sinkronosti već do samo dubljeg nesporazuma. Znači li to na kraju da između mojih likova zapravo bliskost ni ne postoji? Mislim da ne. I tako smo iznova u početnoj nedoumici.

7. SVEMIR

Pojam najbliži zajedničkom nazivniku za do sad spomenute riječi, kao i za one koje slijede; savršen u svojoj slučajnosti.

8. PROŠLOST (SJEĆANJE?)

Na neki način, moji likovi nastanjuju kuću prošlosti, neprestano ju propituju, uređuju, obnavljaju; koriste ju kao referentnu činjenicu i tako neprekidno čine pogrešku. Sjećanje pritom nikad i do kraja nije opisivanje događaja, već prije svega potraga za izgubljenim osjećajem, kojeg, možda ili vrlo vjerojatno, uopće nije ni bilo.

9. LJETO

Prva asocijacija svakako je prostor nevinosti. Na taj sam način ljeto tretirao u gotovo svim svojim romanima, a možda najsnažnije u „Ulazu u Crnu kutiju“ i „Ljudožderima“. Ljeto je svojevrsno predstavanje u kojem likovi svjesni promjene koja im se treba dogoditi zapravo ostaju zarobljeni u nečinjenju, gotovo fatalistički čekajući da se dogodi ono što mora. Kasnije, u okviru narativa, sve što im preostaje jest da se prisjećaju tog izgubljenog vremena u kojem su stvari bile drugačije, i da mu, kao što to manje-više i svi mi činimo, pripisuju one kvalitete koje zapravo nije ni posjedovalo.

10. SANJATI

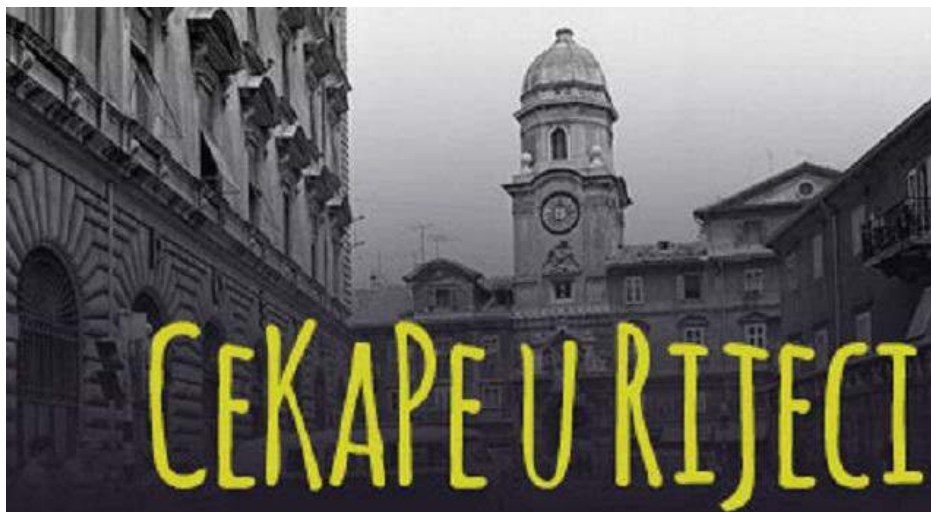
Pojam koji bez dvojbe bolje mogu povezati uz svoje dramske tekstove. Oni sasvim sigurno donose narativ koji se nalazi na kliskoj granici sanjanja i budnosti, i vrlo često gotovo nesvjesno ulaze u prostor sanjanja, ponekad čak i kroz kolektivnu igru. Primjerice, likovi Žene i Oca u drami „Trebalo bi prošetati psa“ zapravo se nikad ne susreću u istoj situaciji u mjestima budnosti, međutim dijele jednu, možda i ključnu, scenu koja se događa u njihovom zajedničkom snu, koji započinje lik Oca a završava lik Žene. Takvo zajedničko sanjanje ovdje je došlo do svojih krajnjih konsekvenci. Međutim, sanjanje kao način poetizacije teksta izrazito mi je blizak i u onim situacijama u kojima je tek maskiran kao osjećaj, ili prostor neizgovorenog.

11. ŽIVOTINJE

Životinje zapravo svojom primarnom funkcijom proizlaze iz motiva sanjanja. One su nedvojbena metafora, ali metafora prisutnosti i povezivanja. Životinje na vrlo jednostavan način povezuju likove onda kad se čini da je bilo koji drugi način prepoznavanja zapravo ili potrošen, ili neotkriven. Životinje su s druge strane i metoda karakterizacije lika. Pčela u kutiji ili pas koji čeka da bi ga se prošetalo kroz situacije ispisuju ono što sam lik nije u mogućnosti objasniti ili izgovoriti; one su produžena ruka lika kojem su pripisane.

12. SEKSUALNOST

Uvijek i isključivo u funkciji; lika, situacije, priče.

INTERVJU S NAJVJERNIJOM POLAZNICOM RADIONICA PISANJA U RIJECI

Senka Čorak: Na radionicama jačamo samopozdanje

Razgovor vodila Sanja Vučković

Polaznica riječkih radionica pisanja, **Senka Čorak**, rođena je Karlovčanka koja od 1992. živi u Rijeci. O svom spisateljskom iskustvu kaže da je tokom školovanja napisala tek nekoliko zapaženijih školskih zadaća i pjesmica od kojih su neke poslane na školske natječaje i postigle dobre rezultate. I to bi bilo sve o pisanju do njenog nepredviđenog odlaska u invalidsku mirovinu. U pedesettrećoj godini prijavljuje se na prvu CeKaPe-ovu radionicu. Ali, Senka se nije zaustavila na jednoj radionici, već je prepuna želje za otkrivanjem spisateljskih iskustava završila četiri ciklusa radionica, sa četiri sjajna voditelja: **Zoranom Krušvarom, Zoranom Žmirićem, Enverom Krivcem i Teom Tulić.**

Najvjernija CeKaPe-ova polaznica, uvijek prisutna na CeKaPe-ovim književnim događanjima i uvijek spremna pružiti podršku i poticaj kolegama i kolegicama s radionica, Senka osvaja elokventnošću, osmijehom i neposrednošću. Ali, Senka osvaja i svojim kratkim pričama koje su je dovele do nagrada na književnim natječajima. Premda je ozbiljnije počela pisati 2014. godine, osvojila je već tri književne nagrade: drugu nagradu Gradske knjižnice i čitaonice „Ivana Belostenca“ u Ozlju i drugo mjesto na natječaju kratke priče „Zlatko Tomičić“ u Karlovcu 2017. godine, a ove je godine u Gradskoj knjižnici Ozalj kao najuspješnija autorica na Međunarodnom natječaju za najbolju kratku ljubavnu priču „Moje drago serce“ ponosno u rukama držala prvu nagradu „Stjepko Težak“.

Sa Senkom smo razgovarali o pisanju, radionicama i spisateljskim planovima.

Polaznica si gotovo svih CeKaPe-ovih radionica. Što ili tko te doveo u CeKaPe, odnosno kako si se odlučila za prvu radionicu?

Prvi puta sam čula za radionicu u emisiji „Dobro jutro Hrvatska“. **Jagna Pogačnik**, koju izuzetno cijenim i redovito pratim u toj emisiji, govorila je o CeKaPe-u i radionici koja će se održati u Gorskom kotaru, mislim da je to bio Petehovac. Sama pomisao da bih mogla biti u društvu ljudi koje je navela i družiti se s njima nekoliko dana me oduševila. Međutim, tada sam bila spriječena otići, ali sam iskoristila slijedeću priliku. Na Radio Rijeci se govorilo o istoj radionici, nekoliko mjeseci kasnije. Otišla sam, upoznala tebe, Zorana Krušvara, svidio mi se vaš ležeran pristup, i eto, krenula sam. Hvala ti i njemu i **Tamari Tramišak**, kasnije kolegici s CeKaPe-a, što ste me nagovorili, jer na prvu sam osjetila bojazan i nesigurnost.

Senka Čorak

S kakvim si iskustvom došla na radionicu, jesi li pisala ili objavljivala negdje svoje tekstove?

Za razliku od nekih ljudi koji su bili tamo, pisali ponešto, ja nisam imala nikakvog iskustva, ne samo s pisanjem tekstova, nego ni korištenjem kompjutera. Pisala sam, malo, u osnovnoj i srednjoj školi. Nekoliko radova sam poslala na školske natječaje i dobila priznanja i nagrade za školski uzrast. To je bilo sve, onda pauza od trideset godina, cijeli radni vijek.

Je li radionica ispunila tvoja očekivanja?

Radionica je ispunila moja očekivanja. Meni je jedna bila premalo, iz razloga što sam htjela saznati više od onoga što se može u trideset sati. Moji voditelji, njih četvero, dali su mi različite poglede na pisanje, različite alate i upute kako pisati. Svojim umijećem i osobnošću uvukli su me u svijet pisanja koji je čekao da ga otkrijem. Tu su i polaznici radionica, ljudi raznih generacija i zanimanja, svi spremni na pisanje, konstruktivnu kritiku, podršku, bodrenje, savjete. Šale i smijeha nije nedostajalo, a svaka radionica bila je popraćena mini zakuskom. Često smo bili iznenađeni inspiracijom koju bi dobili na radionici i tekstovima nastalim u samo deset minuta pisanja na zadane riječi. To su bile male poslastice.

Što smatraš najvećom prednošću radionica?

Danas, u svijetu elektronskog razgovora i komunikacije, toplo bih preporučila naše radionice, kažem naše, jer mislim otići na još koju. Riječi, komunikacija, pogled u oči dok daješ ili primaš kritiku su fenomenalne stvari za jačanje samopouzdanja, i čovjekovog razvoja općenito. Uz to, radionice su me odvele na RiLit i vRIsak kao vjernog gledatelja, a na vRIsku smo kao polaznici nastupili tri puta, imali smo svoju večer na kojoj smo čitali priče nastale na radionici. To je bilo divno iskustvo.

Dobitnica si tri značajne književne nagrade za kratku priču. Što ti nagrade znače i koliko su ti one dale samopouzdanja za pisanje?

Nagrade su potvrda da sam na dobrom putu, pogotovo kada se radovi šalju pod šifrom, a u žiriju su **Juli-**

jana Matanović, Dubravka Težak, Daša Drndić, Jasmin Imamović, Tea Tulić.

Što se tiče samopouzdanja za pisanje, nagrade nisu presudne, njima se veselim, veliko su mi priznanje (ja pišem samo tri godine), ali najviše dobijem u interakciji s voditeljem, zatim s ljudima na radionici. Tu crpim i podršku i samopouzdanje. Priznajem da sam nesigurna i tražim potvrdu. Uvažavam svaku kritiku i mijenjam tekstove po naputcima voditelja. Enver Krivac je kriv za moje nagrade u Ozlju, on je sve ispravio, opismenio moje kompjutersko neznanje i odradio ono što ja nisam znala. Da nije bilo njega, pitanje je kako bih prošla.

Što čitaš kada ne pišeš?

Upravo sam počela „Put oslobođenja“ **Richarda Yatesa**, prije toga sam pročitala „Ulica mračnih dućana“ **Patricka Modiana**, „Kad smo krali konje“ **Pera Pettersona**, „Knjiga o groblju“ **Neila Gaimana**, „Buddha u potkrovlju“ od **Julie Otsuka**. Različiti žanrovi, ali volim kratke priče; **Raymond Carver**, **Rumena Bužarovska** mi je super, čitam sve po malo, obično dvije knjige mjesečno. Trebala bih i više, ali s obzirom na obaveze, zadovoljna sam i s tim.

Čitam, naravno, i hrvatske autore. Omiljeni pisac mi je **Ante Tomić**, ali osim njega čitam i **Zorana Ferića**, **Slavenku Drakulić**, **Dašu Drndić** i s velikom radošću i zanimanjem autore i autorice koji su mi bili mentori na radionicama: **Zorana Žmirića**, **Envera Krivca**, **Zorana Krušvara**, **Teu Tulić**.

Do prije četiri godine nisam znala ništa o riječkoj književnoj sceni, a od kada sam na radionicama, upoznala sam gradske pisce, pročitala njihove knjige, bila na svim promocijama njihovih knjiga, i naravno, kupila ih.

Koja ti je najveća želja vezana uz pisanje?

Vjerojatno je svakome tko piše želja izdati knjigu. Voljela bih izdati knjigu kratkih priča, ali još uvijek nisam spremna, trebala bih napisati još dobrih priča i pronaći iskrenog znalca da mi pomogne u odabiru, a onda je tu i pitanje izdavanja. Međutim, radim na pričama, pišem nove i vjerujem da će doći vrijeme za izdavanje. A nadam se da će u CeKaPe-ovoj biblioteci „Prvi korak“ biti mjesta i za moju zbirku priča :).

DAVOR MANDIĆ O ISKUSTVU VOĐENJA PRVE RADIONICE KRATKE PRIČE

Novi spisateljski svemiri

Davor Mandić

Prvi kontakt između polaznika CeKaPe-ove radionice kreativnog pisanja i mene kao voditelja kao da je režirao **Steven Spielberg**: i oni i ja na uglavnom neistraženom teritoriju, u ulogama u kojima, uglavnom, još nismo bili, a svi okupljeni oko Malog Zelenog – kratke priče.

Nervozu sam, kao i obično, liječio logorejom, a oni su u početku slušali, malo treptali okicama, ali vrlo brzo polovili da će cijelo to iskustvo ipak biti kao neka školica, pa su izvadili svoje tekice i počeli bilježiti moja zapažanja o tom svemiru pisanja.

Budući da je priprema majka mudrosti, to što sam, nakon iskustva vođenja raznih vikend i instant-radionica, prionuo ozbiljnom promišljanju strukture 30-satne mamut-radionice u 10 termina, vjerujem, spasilo nas je od improviziranog vrludanja. Nakon konzultiranja svih dostupnih priručnika za kreativno pisanje koji se mogu nabaviti u našim i internetskim krajevima, pridodajući tome moja promišljanja o mogućnostima poučavanja pisanja, došao sam do relativno čvrste strukture termina: početno zagrijavanje razgovorom o pročitanoj lektiri (uvijek u vezi s materijom obrađenom na prethodnom satu), zatim analiza domaćih zadata, a potom teorijski dio (novi sadržaji) te vježbe ako se stigne. Ono što sam vrlo brzo naučio jest da se u tri školska sata koliko traje jedan termin, vježbe vrlo rijetko stignu napraviti ako su polaznici revni u pisanju zadata, no svakako ih valja imati u pripremi.

Polaznicima, od kojih su neki već imali iskustvo radionica kreativnog pisanja, odgovarala je struktura termina, posebno dio o teoriji, jer su smatrali da su u tim segmentima prepoznavanja metarazine pisanja pomalo uskraćeni. Iako je bilo i zahtjevnijih termina, poput onoga o pripovjedaču, taj nam je dio itekako pomogao, što se moglo vidjeti u napretku koji su polaznici ostvarivali kroz zadaće.

A taj je napredak premašio sva moja očekivanja. Iz pojedinih vježbi nastajale su skoro pagotove priče, a kompleksi koje smo otvarali nisu bili plodom jednosmjerne komunikacije Onoga Koji Zna i Onih Koji Ne Znaju, već je na djelu bila ravnopravna, razmjena mišljenja od koje su svi profitirali. To što su tijekom radionice, a svakako s njome povezano, nastale čak četiri moje nove priče (ako smijem na trenutak privatizirati ovaj prostor), jednako kao što iz dana u dan nastaju nove priče polaznika, mislim da dovoljno govori o međusobnoj povezanosti, da ne kažem „koristi“.

Sve nas to dovodi do nekih novih momenata u poučavanju pisanja, pa se sad nalazimo pred novim izazovom: osmisliti radionicu kratke priče više razine (Kratka priča 2), ili „intermediate level“, na kojoj ćemo naučeno s prvih razina radionica produbiti, preispitati ili, zašto ne, potpuno odbaciti.

Nataša, Petra, Mladena, Đeni, Sara, Robi i Karlo, hvala vam što ste bili moji pokusni kunići. Znae kako se kaže: prvi se ne zaboravlja(ju).

A sada nam nema druge nego nastaviti. Vidimo se u tekstu!

Sara Huskić: Kako smo se skidali na radionicama pisanja

Kad nekom kažem da idem na radionice kreativnog pisanja, uvijek me pitaju isto pitanje: “Kako neko može naučiti pisati?”. Moj odgovor je uvijek: “Ne znam, vjerojatno nikako.” Jer mi ne učimo pisati, nego otkrivamo da smo to oduvijek znali.

Završila sam već četiri semestrane radionice kratke priče u CeKaPe-u Rijeka, tri kod Envera Krivca i jednu kod

Davora Mandića. I svaka je bila potpuno drugačija. Na radionicama smo se doticali raznih tema, učili pisati o onim najškakljivijima, radili eksperimentalne tekstove, humoristične tekstove, pisali o sebi, o ljudima oko sebe, o stvarima koje nas najviše muče i o stvarima koje nas uopće ni ne zanimaju. Opipavali smo nepoznato i držali se poznatog. Učili smo promatrati svijet oko sebe, tražiti nešto u naizgled ničemu. Uživati u spontanim detaljima jezika i poigravati se s njim. Otkrivali smo kako nikad ne koristiti ustaljene fraze i kako ponekad klišeji mogu dobro funkcionirati u tekstu. Raspravljali smo postoji li život na Marsu i da li je kozje mlijeko zaista dosta masnije od telećeg. Učili smo kako trofazni kabel staviti u dvofaznu utičnicu i izbjeći smrt pri tome. Skidali smo se goli (metaforički i doslovno), učili kako se ne stidjeti pisati i o najintimnijim temama. A ja već rekla da nismo učili pisati?

Katkad pomislim da su sve priče proizišle iz tih druženja tek nusprodukt. Okupljali smo se uglavnom u večernjim satima kad svi već žele ići doma i odmarati se. Mi smo se jedva čekali opet naći. Redovito smo ostajali i duže od predviđenog vremena, na odlasku još stajali ispred zgrade barem pola sata dok se ne oprostimo kako treba, a u par navrata smo i nakon svega toga otišli negdje na piće. Kad smo se tako lijepo već zbližili, ništa nas nije moglo zaustaviti da budemo iskreni jedni prema drugima. Iskreno smo šarali tuđe rečenice i govorili koliko su dobre ili loše. “Ovaj dio izbacij”, “ovo ti ne valja”, “ovo ti kvari cijeli tekst”, ali i dosta “fenomenalno!” “super ti je ovo” “Top!” “Kako dobro, eee kuuš eee!”. A uz sve to smo stigli naučiti i pravila pisanja kratkih priča i, što je najbitnije, kako kršiti ta pravila.

Iako sam objavljivala svoje radove prije pohađanja radionice, na prvu radionicu sam došla jako nesigurna u svoj rad. Moji mentori su jako su utjecali na kreativni razvoj i rasplamsali moje samopouzdanje.

“Smije li se ovo ovako?” “Naravno.” A tu je i najbolji dio. Nakon svake završene radionice CeKaPe organizira i javno čitanje u jednoj gradskoj knjižari. Svako od polaznika dobro dotjera jedan od svojih tekstova i onda ga čita pred (dosta velikom) publikom. Zvuči pomalo zastrašujuće, ali na kraju svi uživamo u tome. Dobijemo svojih pet minuta na pozornici, par aplauza i zgodnu diplomu. Što se čini kao mala gesta, ali je veliki *confidence boost* za one koji žele dalje nastaviti pisati. Jer sad su dobili potvrdu, ne samo od majke i dobrih prijatelja, nego i od grupe donedavno nepoznatih ljudi. “Pa meni ovo stvarno ide, dobra sam ja u ovome, mogla bih nekad i napisati nešto dobro. Hej nisam ja tako loša, dalo bi se.”

Bavim se društvenom odgovornošću kompanija i etičnošću u dobavljačkim lancima te prolazim **UNICEF-ov program** o dječjim pravima u poslovanju.

Jasenka Begić

Upravo završavam prijevod romana slovenske spisateljice Polone Glavan, čitam puno knjiga o kojima treba pisati i govoriti, a u međuvremenu proučavam pravila i hodogram upisa u srednju školu. Naravno, maštam o godišnjem odmoru, jednom, bilo kad...

Jagna Pogačnik

“

Dovršavam roman “Soba na dnu mora”, koji će početkom 2019. godine objaviti izdavačka kuća Hena.com. Osim toga, od početka lipnja na kioscima Tiska i u Tisak Media knjižarama dostupna je moja nova knjiga psiholoških kolumni “Puni krug” - ljetno štivo za ljubitelje psihologije i osobnog razvoja.

Tomica Ščavina

“

Na web portalu Drame.hr objavljena je moja drama **Politička stranka** pa ovih dana napeto navijam za pojavu optimističnog kazališta kojeg bi takve drame zanimala!

Aleksandra Starčević

“

Kao dramaturg pripremam predstavu u ZKM-u koju će režirati Rene Medvešek, a u Splitu uskoro započinju probe moje nove drame “Mala Moskva”, koju će za kazalište Playdrama režirati Olja Lozica. Također se spremam na gostovanje na Kazališni festival u Avignonu, gdje će francuski izdavač mojih drama Maison Antoine Vitez predstaviti dramu “Trebalo bi prošetati psa”.

Tomislav Zajec

U ožujku sam postao predsjednik Hrvatskog društva pisaca

Zoran Ferić

Objavio sam zbirku “Obrt za pranje perja”.

Miroslav Mićanović

Književna kritika

Jagna Pogačnik

Procvat radionice književne kritike

Radionica kritike ove je školske godine, konačno ponovo doživjela svoj procvat. To bi konkretno značilo sljedeće – desetak pročitanih knjiga, razgovori i pisanje o njima, talentirani i veseli polaznici i zadovoljna voditeljica.

Počeli smo na jesen; Nada, Martina, Jasenka, Tea, Miro i ja. Čitali smo Savičević Ivančević i Karakaša, Ferrante, Montero i Kehlmanna i došli do mnogih zapažanja koje su previdjeli i profesionalni kritičari. Nismo se uvijek slagali u mišljenjima, ali smo uvijek imali dobre i učinkovite argumente. Jasenka je pisala tekstove koje je Miro nazvao predloškom kako treba pisati, Tea je znala sve o književnoj teoriji, Martina je imala analitičko oko za tuđe i svoje tekstove, a Miro je udarao previše entera i ostao pjesnik u kritici.

Na proljeće su zbog drugih obaveza otišle Jasenka i Martina, a pridružili se druga Martina, Ozren i Marina. Sa sobom su donijeli nova iskustva iz novinarstva, iz filma, iz lektura i uređivanja, iz života... Čitali smo Cruza, Berlin i Bineta, još uvijek čitamo Mehmedinovića i Gašpar. Marina je preuzela ulogu kritičarke-predloška, Martina pomne analitičarke, a Ozren je poslu pristupio s toliko novih dimenzija i strasti koje je ovdje teško i nabrojati. Miro je i dalje lupao entere, a Tea u međuvremenu postala profesionalka i izvan ove radionice.

A Nada? Nada svemu što čita i piše pristupa s mnogo emocija koje spretno uklapa u svoje široko znanje i senzibilitet za knjige, filmove, umjetnost općenito. Zbog toga i izdvajamo upravo njezin tekst o „Luđakinji u nama“ Rose Montero, koja je nekako najviše pogodila njezin kritičarski temperament i senzibilitet. Ona, kao ‘veteranka’ ove radionice, prva probija led, a nakon nje slijede ostali kritičari- radioničari, svatko na svoj način poseban i odličan. Za sada se čitamo, a vidimo najesen!

KNJIŽEVNA KRITIKA KNJIGE “LUĐAKINJA U NAMA” ROSE MONTERO (DISPUT 2014, SA ŠPANJOLSKOG PREVEO MATIJA JANEŠ).

Burna priča o ljubavi i spasu

Nada Vuković

Ispripovijedano s velikim entuzijazmom i šarmom, djelo španjolske novinarki i književnice **Rose Montero**, žanrovski je hibrid na razmeđi romana, (auto)biografije i knjige eseja o pisanju kao zanimanju. Autorica je za knjigu nagrađena nagradom španjolskog književnog časopisa Que Leer i talijanskom nagradom Grinzane Cavour. U Hrvatskoj, “Luđakinja u nama” objavljena je 2014. godine u biblioteci “Na tragu klasika” izdavačke kuće “Disput”, u prijevodu **Matije Janeša**.

Prvotno zamišljena kao neka vrsta oglada o književnosti, o pripovijedanju i o zanimanju romanopisca, potraga za (ne)dostižnom slobodom i rečenica **Terezije Akvilske** „La loca de la casa“, kao motivacijsko idejna okosnica u naslovu, povele su autoricu blistavim i mračnim hodnicima u kojima počinju kreativni procesi i Monterina književna kuhinja bogato začinjena duhovitim crticama iz autoričina života, kao i iz života poznatih i velikih pisaca (a njezinih literarnih uzora: **Tolstoja, Calvina, Goethea, Capotea, Kiplinga** i brojnih drugih), u smjeru u kojem je nemoguće odijeliti fikciju i zbilju, maštu i ludost. Čitava kultura i nije ništa drugo doli sloj za slojem navoda o navodima, riječi koje se sudaraju u vremenu i prostoru proizvodeći iskre, kaže Montero. Autorica dalje progovara o taštini i o demonima pisaca, promišlja odnos uspjeha i neuspjeha u književnosti, sintagmu ženske književnosti te potrebu pisaca za priznanjem publike i kritike.

U prvih nekoliko poglavlja, od ukupno devetnaest koliko ih sadrži knjiga, a koji su jednostavno naslovljeni brojkama, Montero piše svojevrsni Manifest pisanju.

Tvrdeći kako je pisanje oblik najčišćeg, najslobodnijeg i najdosljednijeg mogućeg mišljenja, autorica iznosi svoja osobna iskustva potanko opisujući spletove okolnosti koje je iznova potiču da čita i piše (počevši od trenutka kada se kao petogodišnja djevojčica zamislila nad smrću autora Sebičnog diva, preko putovanja koje se u jednom trenutku pretvorilo u katastrofu, do susreta u banci ili u nekom opskurnom baru u Sevilli, i dalje) nižući naoko banalne događaje. Istovremeno, u *post scriptumu* se ograđuje od točnosti istih: Piše se da bi se učilo, spoznalo, i na taj put spoznaje ne kreće se s gotovim odgovorima. Nadaren romanopisac (jer roman najbolje prijanja uz razlomljene dijelove života i oponaša ih) otiskuje se na pučine kolektivne podsvijesti iz koje na svjetlo dana izvlači slike kako bismo svi malo bolje shvatili mračnu tajnu vlastita života. Spasiti sebe znači: Ostvariti sretan suživot s mahnitom luđakinjom u nama (pritom misli na maštu), čuti njene glasove, ne bojati se posjetiti sve njezine svjetove. U tom kontekstu, zadaće romanopisca brojne su. Neke od svakako najvažnijih bile bi: puno čitati, izmisliti druge živote, proživjeti ih, zaliječiti neopisive i nesnosne tišine djetinjstva, pobijediti smrt, dohvatiti nirvanu, a istovremeno, u jednom dijelu sebe zauvijek ostati dijete i nikad se ne zadovoljiti s onim što znaš.

Potreba da se izađe iz sebe i tako pristupi svjetovima do kojih je nekad teško ili čak nemoguće doprijeti, mnoštvo mogućnosti da se događaj ili ideja pretoče u narativni materijal, a da pritom ne slijede jedinstvenu pripovjednu nit i linearnu organizaciju, navode svakog ozbiljnijeg potrošača književnosti na zaključak kako su Monterine tvrdnje pisane promišljeno i zrelo (u jednom dahu), te on ostaje zadivljen bogatstvom i lucidnošću ovakvog palimpsesta. Svaki čovjek mnoštvo je u jednom, ideje prizivaju nove ideje, a imaginarni nagovještaji naslanjaju se na već izgovoreno, tvrdi Montero. Autorica navikla životna sjećanja sređivati prebrojavajući momke i knjige, pisanje romana uspoređuje sa zaljubljuvanjem: Pri pisanju romana proživljavaš stanje slatkog otuđenja jer, kao i zaljubljena osoba, dušu si predao drugome i ona je sada negdje drugdje. Dok voliš ti si vječan, dok izmišljaš priče i ti si besmrtni.

Koristeći zbilju kao materijal za tvorbu fikcije, Rosa Montero zaigrano nas poučava kako je mašta izvrstan način da se približimo svijetu koji nas okružuje, ako ni zbog čega drugog onda zbog njegovog boljeg razumijevanja. Takvim pristupom angažira ne samo potencijalne čitatelje svojih djela (kod nas su još prevedeni njezin roman "Lijep i mračan" te zbirka kratkih priča "Ljubavnici i neprijatelji") već i potencijalne buduće pisce.

Književna kritika je nastala u sklopu radionice kritike s Jagnom Pogačnik.

CeKaPe nagrađuje vjerne čitatelje/ice CeKaTeke!

Vrijeme je za darivanje! Prve tri osobe koje točno odgovore na nagradno pitanje (odgovor se nalazi u jednom od tekstova) dobivaju knjigu po izboru iz CeKaPe-ove **biblioteke**.

Nagradno pitanje: Koje je godine održana prva Ljetna škola pisanja?

Odgovore šaljite na info@cekape.com s naslovom CeKaTeka nagradna igra. Sretno!

Prve “Lekcije”: Čitanjem do mišljenja i promjene

Lekcije, novi program CeKaPe-a, u mjesečnom ritmu dovodi relevantne književnike, teoretičare, profesore, kulturnjake, aktiviste, humaniste. Premda je kulturni i književni život Zagreba i CeKaPe-a posljednjih godina iznimno bogat, uočili smo nedostatak “klasičnih” predavanja i poželjeli ih slušati u našem prostoru.

Lekcije smo otvorili 19. travnja prvom gošćom, mladom znanstvenicom i književnom teoretičarkom **Marijom Ott Franolić**. Tema njene “lekcije” bila je “Čitanjem do mišljenja i promjene”.

Na koji način čitanje mijenja naša uvjerenja i može li ih promijeniti, razvija li čitanje i identifikacija s likovima empatiju kod čitatelja, kako i kojom literaturom razvijati ljubav prema čitanju kod djece, samo su neka od pitanja na koja je Marija Ott u izuzetno zanimljivom predavanju, pokušala odgovoriti. Interakcija ipak nije izostala, brojna je publika na kraju podijelila svoja razmišljanja s Marijom, a s Lekcijom otišla bogatija za sjajne Marijine preporuke za čitanje.

NE PROPUSTITE!

Na druge Lekcije dovodimo umjetnicu **Vidu Guzmić**, koja će održati predavanje pod nazivom **Otkrivanje potencijala jezika kao medija**. Lekcije će se održati u **četvrtak, 5. srpnja 2018. u 20 sati u Gajevoj 10**. Vidimo se!

Promocija knjige “Strani gradovi” Jelene Zlatar Gamberožić

U utorak, 12. lipnja u 19 sati u Botaničaru, Trg Marka Marulića 6 predstavili smo novu zbirku priča **Jelene Zlatar Gamberožić “Strani gradovi”**. Na promociji su, uz autoricu, govorili urednici **Miroslav Mićanović** i **Sanja Vučković**.

Jelena Zlatar Gamberožić (1982., Zagreb) autorica je znanstvene knjige „Urbane transformacije suvremenog Zagreba. Sociološka analiza“ (Plejada i Institut za društvena istraživanja, 2013.), zbirke priča “Odjavna karta” (CeKaPe, 2014.), romana “Slijepa točka” (CeKaPe, 2015.) i zbirke priča “Ticala” (Hena.com, 2016.). Zaposlena je na Institutu za društvena istraživanja u Zagrebu. Dopredsjednica je Centra za kreativno pisanje.

Promocija knjige “(Moj) dnevniče” Jelene Kastaneti

U četvrtak, 14. lipnja u kavani Johann Franck promovirali smo knjigu “(Moj) dnevniče” Jelene Kastaneti. Jelena o sebi kaže: “Možda je najvažnije znati da živim i pišem u Zagrebu, da iza sebe imam zbirku poezije i stotine kratkih priča, a da mi je ovo prvi roman. Ja bih još rekla da mi je radost omiljena riječ, da sam zaljubljena u ljubav. Možda još i da volim tratinčice, zelenu boju, da sam sanjar.”

Promocija je dokazala da ljubitelja književnosti ima više nego ljubitelja nogometnog prvenstva, a o knjizi, inspiraciji i pisanju uz autoricu su govorili urednik knjige Miroslav Mićanović i predsjednica CeKaPe-a Sanja Vučković.

Prvi *Copywriting meet up* u CeKaPe-u

“Copywriteri su lijeni ljudi, oni koji vole pisati kratke rečenice i nisu bili dobri u zadaćicama.” *Nikola Slamić*

Nakon tri godine održavanja copywriting radionice, u organizaciji voditeljice radionice **Jasneke Begić**, pokrenuli smo novi program pod nazivom *Copywriting meet up*. Nekoliko puta u godini dat ćemo riječ našim bivšim i trenutnim polaznicima, ali i iskusnim copywriterima. U nedostatku izražajnijih mogućnosti za redovito brušenje copywriterskih vještina, na *Copywriting meet up*, dobrodošli su svi: studentice i studenti, marketinškašice i marketinškaši, PR-ovci, amaterski i profesionalni pisci, pjesnici, umjetnici, blogeraši, vlogeraši i novinari. Razgovarat ćemo o dobrim primjerima koji uzimaju ono najbolje od jezika, ali i onima koji su “omašili”.

Na prvom meet up-u održanom 17. svibnja, ugostili smo nesuđenog voditelja copywriting radionice u CeKaPe-u – **Nikolu Slamića** (copywriter @ Bruketa&Žinić&Grey). S iznimnim agencijskim iskustvom, kroz interaktivno predavanje i konkretne primjere dao nam je svoj pogled na copywriting, približio pozitivne i negativne strane ovog posla, pričao o različitim pristupima kampanjama i demistificirao neke uobičajne predrasude o ovom poslu, otkrio tko kako *influenza*, kako zatomiti ego, koja je glavna razlika između umjetničkog pisanja i pisanja copyija i koje sjajne ideje često ne prođu kod klijenata.

PiČi na Q'Artu

PiČi – piši i čitaj, program **Knjižnice Vladimira Nazora** i CeKaPe-a gostovao je 21. svibnja na projektu **Ilica: Q'ART**, u programu Knjižnog bloka pod sloganom – Knjige u potrazi za izlozima i izgubljenim čitateljima.

U sklopu programa PiČi s nama je bila dopredsjednica CeKaPe-a, znanstvenica i **književnica Jelena Zlatar Gamberožić**, čije smo priče iz u lipnju objavljene zbirke "Strani gradovi" (CeKaPe, 2018.) čitali i analizirali. Nakon Jeleninih priča, radili smo vježbu pisanja vezanu uz karakterizaciju likova. Vježbe koje se provode u sklopu programa PiČi, motivacijske su vježbe pisanja, ciljane i prokušane u Centru za kreativno pisanje koji je već jedanaest godina nezaobilazno mjesto za sve one koji ili tek počinju pisati ili bi htjeli usavršiti svoje pisanje.

Projekt Ilica: Q'ART bavi se transformacijom napuštenih javnih prostora u središtu Zagreba, odnosno u njegovoj glavnoj ulici Ilici. Cilj je dugoročno promijeniti urbano iskustvo kroz društveno djelovanje umjetnika, udruga, sveučilišta, obrta i građana unutar zajednice.

CeKaPe na Festivalu europske kratke priče

Centar za kreativno pisanje i ove je godine u sklopu Festivala europske kratke priče suorganizirao program "Sat u radionici kratke priče" na kojem su polaznici i polaznice radionica pisanja, ali i ostali ljubitelji ove književne forme, razgovarali s poznatim kratkopičarima o iskustvu i procesu pisanja.

U ponedjeljak, 28. svibnja u 17 sati u Booksi u gostili smo našeg omiljenog voditelja **Miroslava Mićanovića** i nagrađivanog srpskog pisca **Vladimira Arsenijevića**. Uz moderaciju **Vladimira Arsenića**, pisci su pričali o suvremenoj regionalnoj književnosti, temama koje danas okupiraju kratkopičarše i vezi kratke priče s poezijom s jedne, a romanom s druge strane. U utorak, 29. svibnja na istom mjestu u isto vrijeme **Sven Popović** razgovarao je s velškom književnicom i dobitnicom međunarodne nagrade za kratku priču Frank O'Connor **Carys Davies**.

Festival europske kratke priče pokrenut je 2002. i jedan je od prvih festivala u Europi posvećenih ovoj književnoj formi. Ovogodišnja tema bila je nasljeđe.

U TIJEKU SU UPISI U LJETNU ŠKOLU PISANJA 2018!

Ljetna škola pisanja – iskustvo koje mijenja

Pisati i živjeti u dvorcu, na rubu crnogorične šume, lijepa je iluzija u borbi sa svakodnevnicom u kojoj je vremena za pisanje uvijek premalo. Želja za bijegom u izolaciju u kojoj će sve te rečenice odjednom izaći, a ekran više neće biti bijel, čini se neostvarivom dok, gledajući u sivo nebo grada, s mukom tražimo prave riječi.

Postoji ipak mjesto, koje smo pronašli još 2010., u kojem nemoguće postaje mogućim, u kojem tišinu stoljetnih smreka i jela razbijaju samo napisane i izgovorene riječi. Već sedam godina, u zadnjem tjednu kolovoza, čaroban dvorac u malom mjestu Gorskog kotara, Staroj Sušici, postaje dom svima onima kojima je književnost ljubav i poticaj za vlastito stvaranje: piscima i onima koji to žele postati, umjetnicima, književnim kritičarima, urednicima knjiga.

Našu je Ljetnu školu do sada završilo preko sto polaznika i polaznica. U osami svog sedmodnevnog doma (na)pisali su kratke priče, pjesme, scenosljede, dramske tekstove. Uz njih su uvijek bili voditelji radionica, poznati pisci. Boravak u dvorcu učinili su kreativnim i nezaboravnim: Miroslav Mićanović, Marinko Koščec, Roman Simić Bodrožić, Mate Matišić, Renato Baretić, Nebojša Lujanović, Enver Krivac, Tatjana Gromača te ugledni, međunarodno priznat pisac iz Slovenije, Andrej Blatnik. Večeri smo provodili, pričajući o književnosti koja život znači, s gostima: Teom Tulić, Kristianom Novakom, Suzanom Matić, Davorom Mandićem, Zoranom Žmirićem, Zoranom Krušvarom, Željkom Horvat Čeč, Ivanom Rogara, Andrijom Škarom, Svenom Popovićem.

Pred nama je još jedna književna avantura. Voditeljski tim ove godine čine omiljeni RiLitovci i nezamjenjivi **Branko Čegec**.

Enver Krivac, jedan od najznačajnijih predstavnika riječke književne scene, nagrađivan pisac i voditelj u CeKaPe-u Rijeka, vodit će radionicu **proze**.

Radionicu **kratke priče** vodi **Davor Mandić**, omiljeni riječki novinar i talentirani pisac, koji se ove godine pridružio CeKaPe-ovom voditeljskom timu u Rijeci.

Tea Tulić, prevođena i nagrađivana riječka autorica svakom novom objavom osvaja čitatelje. Tea vodi radionicu **U potrazi za glasom** u kojoj će polaznici tražiti, prepoznavati i propitkivati svoj (spisateljski) glas.

Radionicu poezije u Ljetnoj školi vodi višestruko nagrađivani pjesnik, dobitnik Goranovog vijenca, ugledni urednik i izdavač **Branko Čegec**.

Vrata dvorca otvaramo u nedjelju, **26. kolovoza 2018.**, a pišemo i družimo se sve do **2. rujna**.

Uz svakodnevni rad na tekstu, organiziramo i književne tribine, kružoke, kvizove, predstave i zajednička druženja s autoricama i autorima iz Hrvatske i regije.

Svi polaznici i voditelji koji su prethodnih sedam godina sudjelovali u Ljetnoj školi svoje stvaralačke dane dijele na *prije i poslije Ljetne škole pisanja*. Jer Ljetna škola je iskustvo koje mijenja!

Zamijenite sivi asfalt grada zelenom travom goranske šume i doživjet ćete iskustvo koje ćete pamtili puno duže od sedam dana zadnjeg tjedna kolovoza. **Prijavite se na Ljetnu školu putem online obrasca ili na mail info@cekape.com.**

Novo u CeKaPe-ovoj biblioteci: Babuške

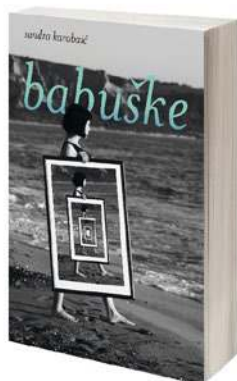
Zakoračiti u svijet književnosti može se na mnogo različitih načina. Objavljivanje knjige svakako je jedan od najboljih. Prva knjiga je za većinu pisaca vrlo emotivno iskustvo, prepuno uzbuđenja i velike sreće.

Ali, vrlo često do te sreće ne dolazi se lako, već joj pretihodi neizvjesno, ponekad dugotrajno, traganje za izdavačem. Zato, da bi olakšali našim polaznicima tu iscrpljujuću potragu, 2010. smo pokrenuli biblioteku *Prvi korak*. Od prve knjige, romana **Ljiljane Matković** "Muška krv", do danas, objavili smo 22 knjige; zbirke priča, romane, zbirke poezije. **Sanja Baković, Jelena Zlatar, Ksenija Kušec, Želimir Periš, Marijana Perinić, Denis Špičić, Tomislav Sablijić, Jelena Kastaneti**, samo su neka od imena naših autora i autorica.

Još jedna vrlo emotivna promocija dogodila se 21. travnja 2018. u book caffe-u "Dnevni boravak" u Rijeci. Promovirali smo prvu knjigu **Sandre Karabaić**, sjajnu zbirku priča **Babuške**.

Sandra Karabaić rođena je u Rijeci, a diplomirala je socijalnu pedagogiju na Edukacijsko-rehabilitacijskom fakultetu u Zagrebu. Radi u školi, bavi se psihoterapijom te terapijom kroz pokret i ples. U prošlosti se bavila i novinarstvom. Sve školske praznike i sva dječja ljetovanja provela je na svojem Otoku, koji je mjesto ishodišta u njenim pričama.

Knjiga je objavljena u suradnji s Dopisnom radionicom kreativnog pisanja "Kako početi" književnice **KarmeLe Špoljarić**, koja je bila i urednica ove knjige.

Evo što Karmela kaže o Sandrinoj zbirci priča:

"Priče iz zbirke "Babuške" izgrađene su na autobiografskim detaljima koje povezuju fiktivne niti sjećanja. U mikrosvijetu svakog djetinjstva ono obično često postaje začudno i Otok se stoga pred dječjim očima širi kao univerzum, postaje nepregledan, samodostatan. No, kako tijelo raste Otok se smanjuje, a tijelo želi više, bolje, pokreće se, odlazi. Granice tijela šire se do pucanja. Tek kada se dogodi bolest tijelo se vraća Otoku, gdje sve nepoznato odjednom postaje prepoznato u potisnutim glasovima žena unatrag više generacija, kao neiscrpan izvor sirove ženske snage."

Donosimo kratki odlomak iz zbirke:

"Sad već dašćem od uzbuđenja, zaletim se s dugačke rivice i bacam se na glavu. Grli me toplo more. Plivam, plivam. Kroz valove, oluju, vjetar. Na pol drage se zaustavim. Okrenem se prema obali. Najprije malo režim. Onda vrištim. Urlam iz trbuha. Na kraju psujem, pičkaram – ne znam ni kome ni što. Iscrpljena, uranjam duboko. Tišina. Sjedim na dnu sklupčana kao fetus i promatram. Sva sam sol i morske trave. Suze izlaze kroz svaku poru. Izranjam. Puštam da me struja donese na kopno. Ispljune me kao naplavinu. Maštam da me netko pronađe i od mene napravi umjetničko djelo. Otresem kapljice poput životinje, prebacim ručnik preko sebe i bosa polako krenem uzbrdo. Doma." (Sandra Karabaić, *Babuške*, CeKaPe 2018.)

VI PIŠETE, MI NAGRAĐUJEMO

Centar za kreativno pisanje u suradnji s **Goranovim proljećem**, **Gradskom knjižnicom Rijeka** i **hotelom Bala-tura** raspisao je 19. veljače **natječaj za poeziju**.

Žiri u sastavu **Sanja Baković**, **Željka Horvat Čeč** i **Miroslav Mićanović** između 249 prijavljene pjesme, izabrao je 3 pobjedničke.

Ana Jurišić: Još malo

I.
Mali tornjevi nota na papiru i u prstima,
klavijatura, kajdanka, tipke što čekaju da ih
pogodim, svježe našiljena olovka, ksilofon,
tri batića i dodatne pločice: fis1, fis2 i b,
krevet, deka, laptop - poezija i politika,
odsutni planetoid Kiron i druga astrologija,
hrpice knjiga, violina i jedna biljka što ju selim
još iz djetinjstva, prozor i sve iza njega.

II.
Tiho i utješno kao kad sam bila mala, ja ronim
od polica do stola, od vrata do prozora u svom
savršenom akvariju u kojem te svi polako
zaboravljamo. U podvodnom dječjem svijetu
ja se hladim pod dekom, tonem u krevetu,
rukom gladim kosu i ona postaje ničija, ja se
napokon mogu razboljeti, mogu zauvijek ostati
ali još malo i otvorit ćeš vrata i sve će se izliti.

Ana Jurišić je profesorica filozofije i komparativne književnosti. Radi u nevladinom sektoru, medijima i obrazovnom sustavu, baveći se promicanjem kritičkog mišljenja, kulture dijaloga i građanskog odgoja.

Katarina Hamunajec: Gušteri

Crveno sunce palo je nisko
 Kao yo-yo u ruci umornog djeteta
 Ovo bi mogla biti lijepa apokalipsa
 Ali samo su neke ribe izdahnule
 Svoj nijemi život u mjehuriće
 Noć je bila prozirna jer ispraznilo se
 Gledalište uz more
 Ljeto je bilo mrtvo i nitko nije imao vremena
 Za plastične bijele ležaljke
 Za nama ostale su mrvice soli i onda tako neslani
 Odvezli smo se biciklima osojnom stranom
 Samo nekad pogledala bih dolje
 U tamni trbuh i dobre madeže
 Toplina je ostala u površnim dijelovima
 Ispod kože ispod mora
 Strujila je hladna utroba
 Koju ne možemo ugrijati
 Dok namjerno okrećemo svoja velika leđa

Katarina Hamunajec je rođena 1994. u Čakovcu. Studira anglistiku i kroatistiku na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Petra Dragičević: Ritam udaha

recikliram jučer u sutrašnji kolaž.
 ležimo goli
 pored otvorenog prozora.
 trnu nam obrazi
 i ruke na kojima smo spavali.
 zrak miriše na plastiku
 i snijeg se pretvara u sluz
 koja se slijeva ulicama
 i predlaže proljeće našim livadama.
 mi rastemo kao posađeni bosiljak
 i mirišemo susjedima
 i šetačima.
 vodimo kronologiju:
 ručak od jučer
 mi od neki dan
 masnica od prošlog tjedna
 prodire li još uvijek
 u mene
 izraslina tvoje mašte?

Petra Dragičević (1994.) živi u Bakru, studira medicinu, piše poeziju. Bavi se i glazbom, ljudima i emocijama, pjevanjem u zboru i pogađanjem vremenske prognoze, jedrenjem i znanošću.

ODABRALA JAGNA POGAČNIK

1. Andrés Neuman - **Putnik stoljeća**, Hena.com
2. Etgar Keret - **Sedam dobrih godina**, Fraktura
3. Han Kang - **Vegetarijanka**, Hena.com
4. Drago Hedl - **Vrijeme seksa u doba nevinosti**, Ljevak
5. Marina Šur Puhlovski - **Divljakuša**, VBZ

Impresum**Uredništvo:**

Sanja Vučković, Vedrana Bibić, Ana Paska

Dizajn:

Mirna Radić, Bor Dizdar

Prijelom:

Mirna Radić

Dizajn naslovnice:

Bor Dizdar

Dizajn vizuala naslovnice:

Klasja Habjan

Izdavač:

Centar za kreativno pisanje, Amruševa 10,
10000 Zagreb

T: 012431071, M: 0915675140

Centar za kreativno pisanje